



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

46. De quodam Ecclesiasticorum, & Ecclesiarum oppressore, qui vsibiliter
à diabolo raptus, per aera subuectus est, stupentibus qui aderant
vniuersis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

possum, quia inter contos suos vexillāue, sancti archangeli Michaelis, ubi ego illi iuravi, imaginem conspicio. Tunc unus ex illis, inquit: Tu præ pauore cernis quod non est: & tibi tardum est ista meditari. Conseruntur itaque acies perstreptentibus buccinis: & neutra parte cedente facta est maxima populorum strages. Tandem crudelis tyrannus Alahis interijt: & Chunibertus adiuuante Deo victoriam obtinuit. Exercitus autem Alahis comperta eius morte, fugæ subsidium arripuit. E quibus quos mucro non perculit, Addua fluuius absorpsit. Caput quoque Alahis detruncatum, & crura eius succisa sunt: informeque tantum truncumque cadaver remansit. In hoc bello Porcilianorum exercitus minimè fuit: quia cum inuitus Alahi iurasset: propterea nec regi Chuniberto, nec Alahi auxilium tulit: sed cum illi bellum committerent, ipsi ad propria sunt reuersi. Igitur Alahi hoc modo deleti, rex Chunibertus corpus Zenoni diaconi ante fores in basilica B. Ioannis, quam ipse erexerat, mirifice sepelire mandauit. Ipse verò regnaturus, cum omni exultatione & triumpho victoriæ, Ticinum reuersus est.

Petrus venerabilis Abbas Cluniacen. lib. 2. cap. 1. miraculorum. De quodam Ecclesiasticorum & Ecclesiarum oppressore, qui visibiliter à diabolo raptus, & per aëra subuectus est, stupentibus qui aderant vniuersis.

C A.

AD terrorem & correctionem malorū,
quod Matifconi gestum est, proferatur.
Insolita quippe res: & omnibus vt puto
ficulis inaudita: Omnium autem indigena-
rum celebri & publica relatione narratur. Est
autem eadem Matiscus in finibus regni Fran-
corum, quod à Teutonicorum vel Romanorū
imperio Arar fluius à Lotaringia sumens in-
itium, Rodanusque in mare mediterraneum
habens profluxum, disternit. Quæ Matif-
cus à quibusdam oppidum vocata, à quibusdā
vrbs nomine honorata: in primatu Lugdunē-
si, quintæ sedis obtinet locum. Hæc quantum
ad ius Ecclesiasticum, Lugdunensi primatui,
quantum ad ius seculare, Francorum regi sub-
ditur. Huius vrbs principatum quodam tem-
pore sub nomine comitis quidam obtinens
super personas & res Ecclesiasticas execrandā
tyrannidem exercebat. Longè enim exuperās
aliorum prædonum nequitiam, non solum ex
parte Ecclesiarum substantias diripiebat: sed
redditus earum omnes cum suis possessioni-
bus, sibi tyrannica violentia subiugabat. Nam
canonicos de Ecclesijs, ipsos etiam monachos
de monasterijs suis eijciens: terras omnes, red-
ditus omnes, & quæcunque eis ad huius vitæ
subsidium à maioribus data fuerant, immise-
ricorditer abstulit, iurique proprio mancipa-
uit. Ostenduntur adhuc ab incolis antiquarū
Ecclesiarum ruinæ: ex quibus ipse sacræ reli-
gio-

gionis cultores eijciens, venerabilia loca, omnipotenti Deo religiosè seruientium multitudinem referta in eremi solitudinem redegit. Ita se totum Deo subtrahens: mundo dedicàs: gehennæ & tremédorum Dei iudiciorum oblitus, vt Euangelicus ille iudex, nec Deū timebat: nec hominem verebatur. Cumque diu cōcessa potestate abusus, quotidie se ipso deterior fieret: nullaque iam spes correctionis eius existeret, iram aduersum se omnipotentis Dei iam non reuocandam commouit: atque in se dirissimè expertus est scripturæ sacræ sententiam dicentis: Horrendum est incidere in manus Dei viuentis. Et quia nequitia eius non oculta sed publica, non cum timore sed cum audacia Deum prouocauerat: non latenter sed publicè, non tamen inuisibiliter sed etiam visibiliter, terribile factus est tyrannis principibus in exemplum. Nam cū solenni die, Marisconi in proprio palatio resedisset, eumque multitudo tam militum quàm diuersi ordinis circumstaret: repentinè ignotus homo e quo insidens, per ostium palatii ingressus, omnibus conspicientibus & admirantibus, usque ad ipsum equitando peruenit. Cumque ei astaret, se ei velle colloqui dicens: vt surgeret ac se sequeretur, non tam monuit quàm imperauit. At ille inuisibili potentia constrictus, nec iam resistere valens, surrexit. Atque usque ad ostium domus processit, vbi equum paratum inueniens, eumque ab eo conscendere iussit: ascen-

ascendit. Cuius stantis habenas ille arripiens, statim cum velocissimo cursu per aëra ferri cunctis conspicientibus coepit. Cumque immenso eius clamore ac miserabili eiulatu tota ciuitas comota, ad tam inuisum spectaculum concurrisset: tam diu eum per aëra currentem ætoniti conspexerunt, quamdiu naturali oculorum acie eum subsequi potuerunt. Qui cum eum diu succurrite ciues, succurrite, vociferantem audirent, nec iuuare valerent: subtrahens tandem visibus hominum, æternus quemadmodum meruerat factus est socius dæmonum. Ab hoc tam horrendo spectaculo vniuersi ad propria recedentes: sicut supra dixi, horrendum esse incidere in manus Dei viuentis, exemplo inaudito & miserabili didicerunt. Hoc ita fuisse post communem uti dixi omnium famam: quiddam non quidem tamẽ mirabile, sed tamen mirum nostris diebus accidens attestatur. Nam ille de quo supra scripsi traditus diabolo comes, dum cum socio maligno de palatio uti dictum est egrediretur, post ostium muri, palatio illi proximi transitum habuit. Quod ostium, ciues ob tanti horrorem & memoriam posteris commendandam lapidibus obturauerunt. Quod nuper Otgerius V Vilhelmi comitis præpositus renouare cupiens, & propter quædam quæ publico vel priuato vsui necessaria videbantur, peruium facere volens, cõductis quodam die operarijs obicem lapidum ab ostio remouebat.

uebat. Erat autem & ipse pro posse suo, acer Ecclesiarum persecutor, & ubi parua occasio occurrebat, res earum nisibus diuersis vexabat. Dum igitur hic operi iam dicto instaret, ecce inuisibiliter à diabolo raptus, ac videntibus qui aderant multo in aëra spatio subleuatus. Sed confestim dimissus, corruit, eiusque corpore grauiter colliso, brachium quoque illius subita illa ruina confregit. Quod videntes focij, rursus foramen ostij quod aperire coeperant, lapidibus obturauerunt, & ad perennem vtriusque prodigij memoriam, clausura perpetua damnauerunt.

Petrus venerabilis lib. 1. cap. 28. miraculorum

De apparitione cuiusdam militis, qui Ecclesiam ornamentis & vestimentis sacerdotibus in bello, ut fit, spoliauerat, cuiusque penis earundemque remedijs.

CAP. XLVII.

Est in Hispanijs nobile & famosum castellum, quod & propter congruum situm, & fertilitatem adiacentium terrarum, & multitudinem inhabitantium incolarum, quibus rebus proxima castella exuperat, ut aestimo non incongrue Stella vocatur. In hoc castello quidam burgenfis fuit, qui Petrus Engelberti vocabatur. Hic strenuitate famosus, & secularibus rebus abundans, totam usque ad senium ferè vitam in saeculo duxit. Tandem tactus ab illo, qui spirat ubi vult, saeculo renunciauit, atque in monasterio quod apud Nazarum sub Clunia-